

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 23

JULI 2008

**MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA
STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA
VÄRLDSREVOLUTIONEN!**

REDAKTIONEN HAR ORDET!

Vi publicerar detta nya nummer av informationsbulletinen Nya Peru (IB) fyllda av optimism och glädje över de nyheter som nått redaktionen från folkkriget i Peru. Den gamla peruanska fallfärdiga staten darerar inför Perus Kommunistiska Partis framgångar. Medan den gamle fascistiska folkmördaren till president Alan Garcia är på toppmöte i syfte att bilda "Sydamerikas EU" (en imperialistisk skapelse för att mer effektivt kunna suga ut Sydamerika) rasar folkkriget i Peru med nya krafter. Det har rapporterats om ett flertal strider och framför allt om hela områden där Folkets Befrielsearmé (FBA) är konstant närvarande och där den nya makten breder ut sig. Inför dessa segrar förfasar sig generalerna och imperialisterna, ja självaste slaktar-Fujimori är "sjukskriven" från sin fängelsecell.

Det har som sagt genomförts många militära aktioner i folkkriget, och reaktionen skickar nu 5000 infanteritrupper, 31200 "special operations"-enheter och marinkårssoldater, över 200 från flygvapnet till områdena Ene och Apurimac för att föra sin tröstlösa kamp mot PCP. De har även sänt två MI-25 och MI-17-helikoptrar med maskingevär (för att "peppra" bönderna i byarna och på fälten precis som yankees gjorde t.ex. i Vietnam) samt spionplan, och satt upp en militärbas bestående av två enheter vid Enefloden. Detta är enligt deras egen utsago den största antisubversiva operationen mot PCP i området någonsin. I detta område är Partiet som bekant väldigt starkt (läs artikeln om VRAE i förra nummet av IB).

Även i departementet Ayacucho så har det varit mycket aktivitet. Ayacucho var det område där folkkriget inleddes den 17 maj 1980, och här ligger många av PCP:s Stödbaser och Folkkommittéer. Även hit störtar den livrädda reaktionen och yankee-imperialismen sände den 10:e maj mer än 300 yankeeagenter och soldater till departementet Ayacucho för att, som de säger, "gynna Ayacuchos befolkning". De tillämnar som vanligt de "tre allt" (stjäl allt! bränn allt! döda alla!) mot befolkningen, vilket inte är så konstigt eft-

ersom reaktionen och dess reaktionära väpnade styrkor bekämpar ett folkkrig, ett folkets, ett massornas krig - och deras fiender består inte av några rambohjältar i djungeln utan av folkets söner och döttrar under ledning av det Kommunistiska Partiet. Dessa är reaktionens fiender – och de finns överallt; de bygger deras hus, passar deras barn, springer som kanonmat i deras "självförsvars kommittéer (rondas)", lagar deras mat osv. osv.

Den 23:e mars, i närheten av staden Huamanga, genomförde Folkets Befrielsearmé en framgångsrik aktion, beväpnade med Kalasjnikovgevär, mot två av reaktionens polisiära styrkor, varvid en polis tillintetgjordes.

Reaktionen erkänner även Partiets närvaro i huvudstaden Lima. Inrikesministeriets allmänna underrättelse-direktorat förfasar sig över ett s.k. "stödnätverk" i Lima. PCP för i Peru ett enhetligt folkkrig med vägen att omringa städerna från landsbygden samtidigt som man genomför arbete i städerna som ett komplement för att förbereda upproret.

Segerrika firanden av både 1:a maj och folkkrigets 28-årsdag har genomförts i Peru. Även här i utlandet har vi varit upptagna med dessa segerrika firanden med demonstrationer, affischer, offentliga föredrag, strider mot nazister etc.

Denna IB innehåller även olika artiklar som kan vara till gagn för förståelsen av situationen i Latinamerika i allmänhet, samt en sammanfattning av anarkismen och dess förhållande till arbetarklassens revolution.

Framför allt är det med glädje och ära vi publicerar ett dokument från PCP:s Centralkommitté från december 2007.

Red.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Redaktionen har ordet.....	s. 2
Apropå Tibet.....	s. 4
Dokument från PKP: “MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!”.....	s. 9
Chavez: envälbekant gammaldjävul.....	s.14
Anarkismen, engenomborgerlig världåskådning.....	s.20
Programförklaring för VfsNP.....	s.27

APROPÅ TIBET

Imperialismens fullständigt kontrollerade massmedia skriver sedan en tid tillbaka mycket om Tibet. De "kritiserar" det nuvarande socialimperialistiska Kina som en del av sitt politiska spel, men framför allt svartmålar de och vräker ut sitt reaktionära hat över Ordförande Mao och det socialistiska Kina. Den gamla härskande prästklassen (lamorna) skönmålas som en hop muntra klosterbröder som alltid med ett leende på läpparna vill alla väl. När CIA-agenten Dalai Lama predikar om sin "lycka" runt om i världen kommer åtskilliga trallande hippie-typer och andra småborgare för att lyssna på hans sk. "fredsbudskap". De står som trollbundna inför allmänt intetsägende trams som "*En kärleksfull atmosfär i ditt hem är fundamentet för ditt liv*", meningslösa tips som "*Tillbringa en stund i ensamhet varje dag*", och självklarheter som "*En livskraftig relation bör innefatta en känsla av ansvar och åtagande gentemot varandra*". I denna artikel ska vi förklara varför han och hans politik förs fram och vilka intressen som står bakom detta.

En imperialistmakt handlar i enlighet med sina planer och alltid i kollusion och tvist med de andra makterna. De är samtliga imperialister, reaktionärer och svurna antikommunister och de för fram den allmänna kon-

trarevolutionära offensiven, som leds av yankee-imperialismen. En offensiv som riktar sig mot allt och alla som går dem emot, mot allt vad framsteg är. De använder krig, propaganda, så kallad välgörenhet, mutor, religion och alla till buds stående medel för att helt enkelt kunna fortsätta plundra världens folk, ja helt enkelt fortsätta vara imperialister. Samtidigt tvistar de med varandra och största pojken tar störst plats i sandlådan. Förenta staterna vill utropa sin fullständiga världshegemoni och för detta är de beredda att gå över lik. De andra imperialistmakterna såsom Ryssland, England, Frankrike och Sverige har sina egna agendor. Beträffande socialimperialismen (socialism i ord -- imperialism i handling) Kina så påpekar MPP i sitt 1:a maj-uttalande att: "**Kina har anspråk på att omvandla sig till en supermakt, och avancerar även i (Afrika) Latinamerika och Asien.**" När reaktionärerna nu fortsätter den gamla propagandakampanjen om Tibet och de stackars munkarna, så är det för att det tjänar deras intressen, å ena sidan i tvisten mellan imperialistmakterna (inklusive Kina) om territorier, om världsherravälde, och å andra sidan i deras desperata dödskamp mot världens folk, mot revolutionen. Samtidigt som man utmanar. Dagens socialimperialistiska Kina, fortsätter man också med den gamla lögnhis-

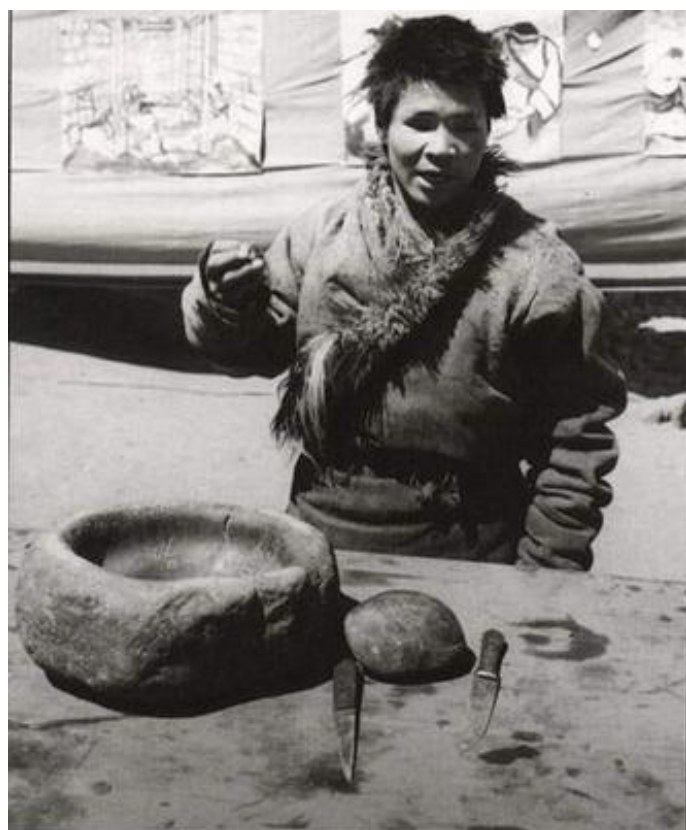
torien om Tibet för att försöka svartmåla det socialistiska Kina under Ordförande Maos ledning. Dessa lögnhistorier riktar sig, som vanligt, mot marxismens fundament; partiet, ideologin, socialismen och proletariats diktatur (**de fyra ständigt attackerade, som Ordförande Gonzalo säger**).

Vad är då detta för "frihet"?

De som talar om ett "fritt Tibet", vad vill de egentligen? Vad innebär det? Ett sådant "fritt" Tibet, avskilt från Kina, kontrollerat av yankee-imperialismen och med de "heliga" munkarna som marionetter i någon slags "taliban-Kosovo", skulle givetvis inte vara "fritt". För att förstå frågan om Tibet och dess frihet eller icke-frihet, låt oss gå tillbaka några århundraden. Hurdant var detta tibetanska präststyre? I grunden var det naturligtvis väldigt likt alla andra feodala system, och hade säregenheten att det dessutom var en teokrati. Här behövs det klargöras en sak. Världshistorien har genomgått ett antal stadier från det att människan tog sina första fotsteg tills idag och framåt: ursamhället, slavsamhället, feodalismen, kapitalismen, (och imperialismen som kapitalismens sista stadium) för att sedermera fortsätta till socialismen och kommunismen. Det har naturligtvis sett lite olika ut i olika delar av världen. I Kommunistiska manifes-

Tibetanska livegna innan befrielsen, fastkedjade med varandra och kring benen.

Tibetansk pojke som fått sina ögon utgrävda som bestraffning i lamornas Shangri-la.

tet av Marx och Engels slogs det fast att **"Historien om alla hittillsvarande samhällen är historien om klasskamp. Fri och slav, patricier och plebej, baron och livegen, mästare och gesäll, kort sagt: förtryckare och förtryckta stod i ständig motsättning till varandra, förde en oavbruten, än dold, än öppen kamp, en kamp, som varje gång slutade med en revolutionär omgestaltning av hela samhället eller med de kämpande klassernas gemensamma undergång."** Alltså, i alla tider, då det funnits klasser har det funnits kamp mellan dessa, klasskamp. I den tibetanska feodalismen styrde "de tre stora herrarna": överstepräster (som kallas lamor, gurus), aristokratin och jordägarna. Majoriteten av tibetanerna var, liksom i resten av Kina innan Befrielsen, fattiga bönder, livegna och slavar som förtrycktes under dessa härskare. Religionen (en form av buddhism kallad lamaism) var mycket stark och liksom på andra platser fungerade den som ett "opium för folket". Då de härskande kunde få folket att tro på antingen ett paradys, nirvana eller reinkarnation efter döden var det lättare att hålla dem nere, få dem att acceptera ett orättvist öde som utsugna. Nåväl, förtryck föder motstånd och Tibets folk kämpade mot detta system av utsugning och plundring. De som försökte fly från slaveriet (ett flertal exiltibetaner kämpade i folkkriget sida vid sida med Ordförande Mao) eller gjorde uppror och blev gripna, pålades sadistiska straff som stympning, blindning (ögonen trycktes ut), lämnas att dö på ett

F.d. livegen som fått sin arm stympad av sin ägare.

berg (en god lama får inte själv mörda så de lät "berget" göra jobbet istället) osv. Det bör även påtalas att ipp emot 1/4 av alla tibetanska män blev munkar (de flesta blev undertryckta fattigmunkar och rangen berodde på ens klassursprung), och att resten av folket därför måste arbeta både för sin egen överlevnad och för denna kolossala mängd ickeproduktiva munkarnas försörjning, som dessutom fordrade enorma kvantiteter av exempelvis jaksmör för tempelbelysning, rökelse och andra "heliga" ting. Som om det inte var nog med detta så fanns det religiösa påbud om att "marken är helgad" och man kunde följaktligen inte plöja jorden mer än 10 cm djupt för att inte "störa jordandarna", eller att det var förbjudet att nyttja hjulet i annat syfte än som bönehjul.

Skulle någon borgerlig tidningsblaska skriva några rader om det? Skulle herr Pitt spela i någon b-hollywoodfilm om detta? Naturligtvis inte. Det passar inte reaktionärernas planer. Det passar inte de styrande

överhuvudtaget. De bryr sig inte ett dugg om folket, de kan inte förstå folket för de är inte en del av folket. De bryr sig bara om sig själva och kan bara förstå andra utsugare. Så när borgare, feodalherrar, tsarer och kejsare lider så ska det minsann tyckas synd om: Stackars tsarfamiljen! Stackars kulaker! Stackars prästhärskares osv. Vi måste förstå att för de härskande klasserna är *de fyra ständigt attackerade* (se ovan) det absolut värsta av det värsta. Att de för fram "kommunism är värre än nazism" är inte konstigt, tvärtom. Utifrån deras perspektiv är kommunismen, som vill beröva dem alla privilegier, ett "brott" mot deras "mäskliga rättigheter". Följaktligen är den så kallade "friheten" i det gamla Tibet, som utsugarna hyllar, en frihet för härskarna.

Kommunisternas inmarsch och härskarnas flykt

När Folkets Befrielsearmé gick in i Tibet 1950, som del av hela Kinas befrielse, så tyckte de "tre stora herrarna" att det inte var något konstigt. De var vana vid 700 år av kinesisk myndighet, och t.o.m. i ceremonier bugade de sig inför porträtt (sedan 1900-talet fotografier) av de styrande i Kina. Det var först när prästernas adelsprivilegier och rättigheter att ha slavar och livegna började tas ifrån dem som de med näbbar och klor började bjuda motstånd. Vad de vände sig mot var att Ordförande Mao och Kinas Kommunistiska Parti (KKP) införde socialism och proletariatets dik-

Bönderna fick både mark och boskap vid jordreformen, något som gjorde lamor och adel ursinniga.

tatur samt krossade det feodala produktionssättet, den feodala ideologin och den feodala politiken i hela Kina. På grund av Tibets säregenhet så gick kommunisterna mycket långsamt fram i både den demokratiska revolutionen och det socialistiska uppbygget. 1959 hade dessa före detta härskande gurus fått nog av ”pöbelvälde”, och med stöd och direktiv från CIA (ett stöd de ”neutrala” lamorna försökt förneka i flera decennier) iscensatte ett uppror mot socialismen, ett uppror som resolut slogs ner av Folkets Befrielsearmé med stöd av det tibetanska folket. Efter detta smet Dalai lama-klickens hals över huvud till Indien och bosatte sig i staden Dharamsala i en flykt koordinerad av CIA över radio och med militärt understöd. Vid gränsen träffade Dalai Lama amerikanska agenter och de höll möte med honom.

CIA-agent med tibetaner.

Förenta staterna stödde sedermera reaktionära tibetanska trupper med vapen, radioutrustning och militärbildning i Colorado, trupper som huvudsakligen kom att agera från provinsen Mustang i Nepal. Detta var knappast något helhjärtat solidariskt stöd från jänkarnas sida utan en stormaktspolitisk taktik mot Kina. Stödet upphörde, eller minskade åtminstone, när Ordförande Mao vann diplomatiska segrar och Kina blev medlem i FN 1972 efter Nixons kinabesök. När yankee-imperialisterna då ändrade sin taktik lade de ner sin kamp på kinesiskt territorium och de tibetanska separatistgrupperna föll mycket snabbt. CIA-agenten Dalai lama hörsammade direkt sina mästars påbud och förklarade med klarhet att

det som var tidens melodi inte var subversion utan ”icke-våld” och ”fredliga” metoder, ”Gandhi-style”. Liksom leopardens fläckar går inte ”hans helighets” vördnad för imperialismen ur honom, och han säger inte ett ord som inte dikterats från Washington. En del av separatisttibetanerna som stridit tillsammans med Onkel Sam mot kommunismens ”gula fara” valde att kasta sig på sina svärd då de förstod att Förenta staterna och Dalai lama förrått ”deras sak”.

Så gick det för de gamla härskarna. Det tibetanska folket å andra sidan fick, liksom alla andra kinesiska folk (Kina har 56 erkända minoritetsfolk), det verkligen bättre med socialismen: skolor, sjukhus, elektricitet, vägar, järnvägar, hygien, jordreform, etc. Proletariatet och folket fick den politiska makten, folkkommuner byggdes; man förverkligade proletariatets diktatur och kom så nära kommunismen som mänskligheten, tills dags datum, någonsin kommit, med den Stora Proletära Kulturrevolutionen (1966-76).

Tibetaner firar krossandet av det kontrarevolutionära kuppörsöket 1959

Den skabbiga hunden tar makten

Efter Ordförande Maos död 1976 tog den skabbiga hunden Teng Xiaoping makten med en statskupp (med det politiska skämtet Hua Kuofeng som galjonsfigur) och folket berövades fullständigt den politiska makten till förmån för en ny bourgeoisie bestående av partipampar som slagit in på den kapitalistiska vägen. Denna process av kapitalis-

tisk restauration slog hårt mot hela folket, så även mot folket i Tibet. Revisionisterna förvandlade Kina till ett fascistiskt land av Hitler-typ – till en socialimperialistisk parasit som nu siktar på att bli en supermakt. Allt motstånd mot denna vedervärdiga fascistregim bemöts med skoningslöst reaktionärt våld. Förtrycket i Tibet är mycket hårt och regionen trycks av detta revisionistpack tillbaka till det medeltida träsk det kom ifrån.

Som vi konstaterat: där det finns klasser finns det klasskamp och enligt det kinesiska fascistpartiets egna rapporter var det 2005: 3.7 miljoner (!) arbetare, bönder och studenter inblandade i 74.000 uppror, och i många av dessa upphöjde och försvarade upprorsmännen Ordförande Mao mot dessa revisionister. **”Det kinesiska folket kan i sitt eget kött och blod känna skillnaden mellan socialismen och det rutt-na kapitalistiska systemet; de förlorade Himmeleriket när Teng och hans medbrottslingar genom-**

förde sin kontrarevolutionära statskupp” (från Sol Rojo nr 27).

Dessa revisionistpampar styr idag Kina och förtrycker alla dess folk, och folken gör motstånd. Vi stödjer allt motstånd mot imperialismen och är övertygade om att Kinas folk åter kommer gå till vapen i folkkrig för att återta det som gått förlorat, och att regionen är som en krutdurk som väntar på den gnista som kommer att tända präriebranden på nytt.

”Revisionismen har redan förlorat spelet, resten är bara en tidsfråga. Problemet är redan definierat, avfallet har redan börjat sopas bort och brännas; jag upprepar, det är en tidsfråga. De började redan förlora spelet för många år sedan. Om vi går längre tillbaks, till början, förlorade de spelet i det ögonblick då de blev revisionister, därför att spelet förloras då man överger principerna” (Ur Intervjun med Ordförande Gonzalo).

Tibet under den Stora Proletära Kulturrevolutionen

MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV VÄRLDSREVOLUTIONEN!

”Världsrevolutionen går in i strategisk offensiv, inget kan motstå detta; oräkneliga järnlegioner reser sig och skall resa sig än mer, och genom att mångfaldiga sig skall de otröttligt omringa och tillintetgöra reaktionen”.

Vi är inledarna, 1980 – Perus Kommunistiska Parti (PCP)

”Det grundläggande i maoismen är Makten. Makten för proletariatet, makten för proletariatets diktatur, makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet. Mer explicit: 1) Makten under ledning av proletariatet, i den demokratiska revolutionen; 2) Makten för proletariatets diktatur, i de socialistiska och kulturella revolutionerna; 3) Makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet, och erövrade och försvarade genom folkkriget”.

”... Nydemokratin, en av Ordförande Maos extraordinära utvecklingar, konkretiserar mästerligt den borgerliga revolutionen av ny typ som endast proletariatet kan leda, i syntes den demokratiska revolutionen inom den nya eran av den proletära världsrevolutionen i vilken vi utvecklar oss. Nydemokratisk revolution som innebär ny ekonomi, ny politik och ny kultur, självfallet genom att störta den gamla ordningen och resa den nya med gevär - det enda sättet att förändra världen”.

”Upphöj maoismen som en spegel som avslöjar revisionister för att obevekligen bekämpa dem i funktion av folkkrigets utveckling och den pågående demokratiska revolutionens seger; det är en oumbärlig och oundviklig uppgift av strategisk karaktär”.

Ordförande Gonzalo (Grundläggande dokument, om marxismen-leninismen-maoismen)

Centralkommittén ger sin totala och ovillkorliga hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap, Ordförande Gonzalo, Anförare för Partiet och Revolutionen, den störste levande marxist-leninist-maoisten på jordens yta; och utsträcker likaså sin hälsning till var och en av ledarna, kadrenna och partimedlemmarna i Perus Kommunistiska Parti, liksom även till kombattanterna i Folkets Befrielsearmé, till Folkkommittéerna och massorna som kämpar med oss, och till folket i allmänhet.

Vi inleder med att säga att Partiet aldrig någonsin paralyseras därför att vägen att följa ligger klar - det har inte stoppats ens för en minut. Vår hjältemodiga kombattant åtar sig fast och resolut sin centrala uppgift som är maktens erövring i hela landet för klassen och folket; genom folkkriget, med enighet i de avgörande ögonblicken, och härdar så en ledning, en ledning i och för folkkriget; därmed löser Partiet sina egna uppgifter, de uppgifter som uppstår med gripandet av vårt Anförarskap samt tillämpar med fasthet vår ideologi marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande. Under dessa mer än 15 år har gonzalos tänkande möjliggjort för oss att konfrontera och lösa nya problem: att analysera och förstå folkkrigets process sedan 1992 och lösa kvarstående uppgifter från det III Plenarsammanträdet, kampanjer, härdandet av en Ledning och av kadrer, att analysera och förstå Ordförande Gonzalos gripande och försvaret av honom, kampen mot den revisionistiska och kapitulacionistiska högeropportunistiska linjen (HOL) (dess inledning, framåtskri-

dande och nederlag), den fortgående uppgiften att bygga upp maktens erövring mitt i folkkriget, uppgifter som genomförts för att bekämpa de ”slutliga offensiverna” och den kontrarevolutionära kampanjen om fredsavtal. Idag fortsätter partimedlemmarna att härdas i en obevlig kamp mot revisionismen, och utvecklar den koncentriska uppbyggnaden, närd av Partiets hela erfarenhet.

På denna årsdag av Ordförande Maos födelse återförsäkrar vi oss i det som lagts fram sen 1980: att vi utvecklar oss inom världsrevolutionens strategiska offensiv (*Vi är inledarna*) och att den peruanska revolutionen är en del av Världsrevolutionen och tjänar, genom att utveckla folkkrig, den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen, och krossar så den illasinnade allmänna kontrarevolutionära offensiven som leds av yankee-imperialismen. Vi upprepar än en gång vårt fasta löfte att tillämpa den proletära internationalismen och att fortsätta utveckla oss som fraktion inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen.

Det är av enorm vikt att vi, världens kommunister, fortsätter att förbereda inledandet och utvecklandet av folkkrig, men detta kommer inte att kunna gå framåt en millimeter utan en förbittrad kamp mot revisionismen. Vi måste krossa och sopa bort den för att inleda och fortsätta revolutionen.

Dagens revisionister basunerar ut: *”yankee-imperialismen reste sig som enda hegemonisk supermakt och tog befälet över imperialismens allmänna offensiv..., den utvecklar en världskampanj mot revolutionen och basunerar ut socialismens misslyckande, att marxismen är förlegad, kommunismen såsom utopi, det revolutionära våldets, proletariatets diktatur och det Kommunistiska partiets ogiltighet, att Marx’, Lenins och Ordförande Mao Tsetungs teorier är döda. Alla dessa händelser har skapat en Allmän Reträtt för Världsrevolutionen vilken inte förnekar existensen av en revolutionär situation eller huvudtendensen i historien.”*

Efter socialimperialismens sammanbrott sade revisionisterna, såsom man kunde vänta sig, farväl till revolutionen inför världen, såsom de schackpjäser de är; se Centralamerika, Afrika, Latinamerika etc. Andra förnekade partidokumentet (*Vi är inledarna*, Allmänpolitiska Linjen, Kongressen) vari Partiet klart fastställer att vi utvecklar oss inom världsrevolutionens strategiska offensiv; idag säger HOL att den Allmänpolitiska linjen blev godkänd på det villkoret att Kongressen skulle omarbota och godkänna den. Utmärkt! De är tvungna att revidera den för att kunna argumentera för sin reträtt, här och i världen. De skränar om att imperialismen är mäktig och att de attackerar oss i hela världen, att de har allierade, att det ”inte finns kommunistiska partier”, och att ”massorna inte stödjer oss”. Självklart, nu när de är i fiendens händer; inte bara det att de inte åtar sig sin kondition som krigsfångar, utan de förnekar maoismen och gonzalos tänkande – de reviderar vår Partiets Enhetsbas (BUP); de publicerar och använder mötesanteckningar från kommittéerna och säger att den ena eller den andra kamraten har problem, eller att i den ena eller andra kommittén finns allvarliga problem; de ser allt i svart och förnekar att, alla begränsningar och fel till trots, så kan det inte göra så mycket som en repa på Ordförande Gonzalos, Partiets och revolutionens Anförarskaps, rättfärdiga och korrekta ledning, de rättfärdiga och korrekta militära planerna, de politiska målsättningarna vilka konkretiseras i varje kampanj av inringning och tillintetgörande, eller den nya makten i folkkommittéerna. Dessa eländiga lyfter fram problem för att splittra och vill dra med sig partimedlemmarna genom att säga ”det finns ingen kapabel ledning”, ”därför finns det inget folkkrig”; än mer, nu skriker de om att leda kriget från fängelsecellerna, och konspirerar för att vara ”den nya fraktionen i Partiets nya etapp”, de sades vara kallade, trasslade in sig, de kunde inte behärska sin aptit, de kände sig som om de var de utvalda, de illuminerade, krigets generaler, ”från förtrupp till fästning”; dessa svarta huvuden - folkmördarnas konkubiner, revisionister som förtjänstfullt uppfyller reaktionens order enligt SIN-CIA:s fingervisningar; varje ”självkritik” hade sitt eget manus och Montesinos tillät sig lyxen att personligen dikta ihop dem, deras förflyttningar och möten koordinerades och planerades, och närhelst de önskade hanterades till och med razzior i fängelserna via mobiltelefoner (kumpanerna Montesinos och Morote) och deras svarta motbjudande handlingar avslöjas fullständigt i filmer och ljudinspelningar. De sa fredsavtal, men det förverkligades inte; det blev bara samtal, och de säger att det är det splittrande blockets fel; de skyller alltid sina fel på andra. Har de måhända glömt att de möten, förflyttningar och ”bättre villkor” som fanns, gjorde det för att reaktionen

behövde dem, punkt slut. Det finns inte i deras planer en politisk lösning, en politisk lösning med PCP, med Ordförande Gonzalo, med Folkkriget, en revolution som tjänar världsrevolutionen, med dagens maoister. Vilket trams! Aldrig! De ville bara använda dem för att så kapitulation och de gav dem allt de ville ha för att utföra deras lågintensitetskrig, varefter de sade till dem: ”bästa herrar, vilka är ni? Nej tyvärr, vi känner inte er”. Men som de kräldjur de är kom de med: ”*Kämpa för en politisk lösning och global förhandling om de problem som det interna kriget har lett till*”, där de falskt skriker: ”*Målet är att det peruanska samhället går framåt till en nationell återförsoning. Detta sker genom att var och en åtar sig sitt ansvar, och staten skulle behöva offentligt ta sitt ansvar för de tusentals döda och avrättade och angående varför de införde denna folkmördande linje och politik, och inte enbart för detta, utan för att det finns sociala, ekonomiska och politiska orsaker som ledde till konfliktens utbrott.*” Mer lägligt än detta kan det inte bli, och i den travesti till rättegång mot Ordföranden, som inte är varken offentlig eller direkt, i vilken han förvägras att tala (men där dessa svarta huvuden från fångelserna tillåts koordinera öppet och utan problem), så anklagas Ordförande Gonzalo för folkmord, och det kohandlas med aktionerna i Lucanamarca och Tarata. De är så blinda av varet som täcker deras ögon att de inte kan se; tror ni att denna fascistiska och folkmördande Apra-regering, eller den andra under den folkmördande japanska agenten Fujimori, efter att ha använt er för att så kapitulation, skulle sätta sig ner med er och utbrista: mea culpa!, slå näven mot bröstet och säga ja, jag är folkmördare, men låt oss försonas? Låt oss ha amnesti?; de reaktionära väpnade styrkorna kan väl åta sig sitt ansvar? Hur då? Ser ni kanske inte att fascisterna och folkmördarna Fujimori och Garcia ömsesidigt skyddar varandras skinn? Skall de väpnade styrkorna kanske säga: ja, vi erkänner, vi har arbetat hand i hand med CIA, de gav oss dollar för varje gripande. I stället är det viktigt för dem att påpeka att Colinagruppen arbetade på egen hand. De ser inte att sanningskommissionen bara var en del av planen för att anklaga PCP för folkmord och få sagt att de väpnade styrkorna bara gjort sig skyldiga till enskilda, isolerade händelser. De rentvår yankee-imperialismen, och speciellt CIA, de agenter som höll i trådarna bakom Dincote och SIN med dollar. Håll i åtanke att de är i de s.k. undantagstillståndszonerna tillsammans med de militärpolitiska cheferna, (Ayacucho, Apurimac, Vrae, Huallaga, Lima etc.) och övervakar med pengar i handen. Denna ”sanningskommission” lägger inte fram CIA:s ansvar i folkmorden, man är så försiktig för att inte stöta sig med yankee-regimen; kanske tror ni också att Bush skall komma och åta sig sitt ansvar i denna ”politiska lösning”? Endast när vi erövrar makten kommer Partiet att skipa rättvisa och endast då kommer folkmördarna att ställas till svars; under tiden kämpar vi och tillintetgör fiendens levande styrkor, som del av förverkligandet av folkkrigets mål.

Det är av vikt att lägga fram att under de mer än 15 åren sedan gripandet av Anförarskapet så fortsätter Partiet att omgruppera sig; det uttrycker en fasthållelse vid hela ledningssystemet och översvallar av energi, energi och än mer energi i kampen för evenemangen och de nya kampanjerna, för att fortsätta marschen mot maktens erövring. Vi håller på att mobilisera massorna och drar lärdomar. Vi utbildar dem i det revolutionära våldet och i klandestiniteten. Denna fascistiska regering implementerar lagar som gör det lagligt att skjuta för att döda mot massorna och deras kamper, samt skapar regelverk för angiveri. Konkret så bekämpar vi fascismen med folkkrig; en fascism som inte bara innebär reaktionärt våld utan även är ekonomisk och ideologisk.

Angående yankee-imperialismen och deras imperialistiska krig så skulle vi vilja precisera att de gått ner sig i gytjtjan i Mellanöstern, Afrika och Latinamerika, och dagligen får de äta upp sitt nederlag. Deras ekonomi i recession läcker som ett såll och med frihandelsavtal plundrar de överallt - vi kan se de skändliga resultaten – de får den så kallade ekonomiska tillväxten i de s.k. ”utvecklingsländerna” att gå upp i rök. Borta är de 7 %, 8 %, 9 % ekonomisk tillväxt (så faller maskerna av!). Byråkratkapitalismen i de förtryckta nationerna darrar och detta är bara början, då den kommande räkningen för det imperialistiska kriget måste täckas. De allierade överger dem i Irak likt råttor som känner att skutan går under; Ryssland finns i Iran – de tittar skadeglatt på och dammar av sina missiler; Kina väntar och ser vad som händer och drömmer om att bli en supermakt, motsättningarna kommer att skärpas. Det är i dessa ögonblick som revolutionärerna och kommunisterna djärvt måste gå framåt, förverkliga de Kommunistiska Partier som revolutionen kräver.

Vi utgår från våra principer, från den proletära internationalismen, då vi lägger fram vår ståndpunkt. Vi anser att det i den Revolutionära Internationalistiska Rörelsen (RIM) finns revisionistiska ståndpunkter. Man framhåller i det Revolutionära Kommunistiska Partiets (RCP-USA) hegemonistiska tendenser. Dessa ståndpunkter går helt öppet mot det fundamentala i maoismen som är makten, mot tesen om revolutionens Anförarskap som utvecklades av Lenin samt mot proletariatets militära teori, Folkkriget, som etablerades av Ordförande Mao. Några medlemmar i RIM har problem med en fullständig förståelse av maoismen som en ny etapp av marxismen samtidigt som man inte tillämpar en fast och skarpsynt tvålinjerskamp.

Detta har lett till att RIM intagit en felaktig ståndpunkt angående fredsöverenskommelsen i Nepal och de kontrarevolutionära lögnhistorierna om den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjens (HOL) fredsöverenskommelse i Peru. De konvergerar med imperialismens och reaktionärernas planer i världen. Vi anser att dessa problem måste debatteras av alla medlemmar i RIM och alla världens revolutionärer; studier, debatter och kamp för att genomtvinga maoismen och krossa revisionismen. Se bakgrunden, kursen, sammansvärjningen och utvecklingen av tvålinjerskampen inom RIM, i vilken PCP och NKP(M) deltar.

Dessa kapitulationistiska missfoster till fredsöverenskommelser är förenade med de folkmordskrig som Yankee-imperialismen och reaktionärerna för mot världens folk; Irak, Afghanistan, Serbien, Colombia etc. i denna hegemoniska illasinnade plan; de sår och uppmuntrar kapitulation med s.k. "fredsöverenskommelser" för att därefter vilja dränka revolutionen i blod. De önskar kommunistiska partier enbart vid namn, utan maoism. Kommunistiska partier utan folkkrig, kommunistiska partier utan Anförarskap. Nu säger de "*kollektiv eller korporativ... etc.*" De söker ordval efter behov, "*allt inom demokratin...*", "*...våld löser ingenting, det bygger inte upp – det gör bara dialogen*". De vill att vapnen skall överlämnas (Nepal, Peru, Mellanöstern osv.), "*att FN (Förenta Staternas kopplerska) skall övervaka*", etc. Vi kallar alla kommunister att beväpna sig med maoismen, för att konfrontera och bemöta de imperialistiska krigerna med folkkrig och avslöja dem som konvergerar med folkmorden i Mellanöstern, Afrika och Latinamerika. Särskilt kallar vi den proletära linjen i NKP(M) att fortsätta utveckla folkkrig, erövra makten helt och fullständigt i Nepal och att aldrig någonsin lämna geväret ifrån sig. Bara i ett väpnat hav av massor kommer vi att kunna marschera till kommunismen.

Vi utgår från att det grundläggande i gonzalos tänkande är frågan om makten; konkret maktens erövring i Peru, helt och fullständigt i hela landet, som konsekvens av att tillämpa marxismen-leninismen-maoismens universella sanning på vår revolution. Maktens erövring i Peru som del av maktens erövring för proletariatet på världsnivå; och att maktens erövring i landet förverkligas i Folkkommittéer, stödbaser och Folkrepubliken av Nydemokrati under bildande, för att etablera Folkrepubliken Peru, och att detta tjänar till att upprätta proletariatets diktatur i vårt land, för utan denna kommer vi inte att gå till kommunismen.

För att erövra makten behöver vi ett marxist-leninist-maoistiskt Parti; i vårt fall har vi ett marxist-leninist-maoistiskt, gonzalos tänkande Kommunistiskt Parti. Ett Parti vars målsättning är att erövra makten och försvara den, kopplat till folkkriget, för att inleda såväl som för att utveckla det och utkämpa det för att försvara sig. Ett Parti som stödjer sig på massorna såväl för själva folkkriget som i enhetsfronten, vilken är en klassfront som baseras på majoriteten av massorna. Ett Parti som har motsättningen som motor för sin utveckling, motsättningen konkretiserad som tvålinjerskamp mellan proletär linje och borgerlig eller ickeproletär linje i allmänhet, väsentligen och huvudsakligen en kamp mot revisionismen.

Vi återförsäkrar oss i Lenins tes angående frågan om förhållandet massor-klasser-Partier-anförare. Vi anser att revolutionen, Partiet och klassen alstrar anförare och en grupp av anförare, i varje revolution är det så. Så även i vårt fall, vi skulle inte kunna vara något undantag, då det här rör sig om uppfyllandet av lagar

- det har att göra med den historiska nödvändigheten och tillfälligheten. I Ryssland tog Chrusjtjov upp frågan om personkulten för att attackera Kamrat Stalin, Gorbatjov för att attackera Lenin, och i Kina tog de kinesiska revisionisterna Li Shao-chi och Teng Xiaoping upp samma fråga för att attackera Ordförande Mao. Det är följaktligen en revisionistisk tes som i sitt väsen riktar sig mot proletarietets diktatur och mot den allmänna revolutionära processens Anförare och Anförarskap i syfte att halshugga den. Idag attackeras Ordförande Gonzalo och gonzalos tänkande av allehanda revisionister för att försöka halshugga vårt folkkrig, för att förneka att det är han som inför världen har lagt fram och förfäktat att maoismen är marxismens tredje, nya och högre etapp; de förnekar hans kamp för att på världsnivå sätta den som vägledning och befäl för världsrevolutionen. De förvrider proletarietets militära teori, och basunerar ut ett militaristiskt folkkrig utan att bygga ny makt och motsätter sig erövringen av makten helt och fullständigt i hela landet (de framlägger: ”bygg makten när makten erövrats”). De för fram folkkommittéer utan den gemensamma diktaturen, en nydemokratisk republik utan det Kommunistiska Partiet, utan proletär ledning, och förnekar att Partiet leder allting allomfattande; de lägger fram ett folkkrig separerat från makten och attackerar för att resa sina smutsiga, variga kapitulationsflaggor. Här liksom i Nepal är vi övertygade om att vänstern kommer att kämpa och fortsätta folkkriget under hårda villkor mitt i folkmord och halshuggande av ledningen, att de kommer att avslöja planerna och myglet med ”sanningskommisioner”, ”återförsoning”, ekonomisk reparation, benådningar, ”de är inte terrorister längre, utan en subversiv styrka”, och andra lögnhistorier i syfte att sälja ut revolutionen som dessa eländiga anhängare av fredsöverenskommelser för ut bakom ryggen på folket och kastar det spillda blodet i floden, tillsammans med den hemliga polisen (CIA), reaktionen och yankee-imperialismen.

Syntesen är att det behövs en korrekt hantering av tvålinjerskampen inom RIM för att sopa bort fredsöverenskommelsernas ruttna revisionistiska positioner, som är imperialismens plan. Det är svart kapitulation och mer folkmord; brännmärk detta och gå framåt i förståelsen och tillämpningen av maoismen samt förverkliga detta i fler maoistiska Kommunistiska Partier. Vi insisterar på att bekämpa imperialismen, revisionismen och världsreaktionen oskiljaktigt och obevekligt. Slutligen kallar vi proletariet, bönderna och folket i allmänhet att fortsätta kämpa, att höja våra kamper under Partiets ledning.

LEVE MAOISMEN!

UPPHÖJ, FÖRSVARA OCH TILLÄMPA MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN,
HUVUDSAKLIGEN MAOISMEN!

LEVE ORDFÖRANDE GONZALO, ANFÖRARE FÖR PARTIET OCH REVOLUTIONEN!

LEVE DET MARXIST-LENINIST-MAOISTISKA, GONZALOS TÄNKANDE
PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!

December 2007

Perus Kommunistiska Partis Centralkommitté

DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI

CHAVEZ: EN GAMMAL VÄLBEKANT DJÄVUL

Efter revisionismens allmänna bankrutt i början av 1990-talet har den förfalskade och urvattnade marxismen gått i graven. Den revolutionära, äkta, marxismen har segrat. Det är idag klarare än någonsin att den enda röda fanan är Marx, Lenins och Ordförande Mao Tsetungs fana med hammaren och skäran. Visst finns det kvar exempel på stater där revisionisterna har makten, turistparadiset Kuba och monarkin Nordkorea, men dessa vanställda tragikomiska parodier på socialismen är knappt ens längre inspirationskällor för dem som drömmer sig tillbaka till den tid då deras partier finansierades av de revisionistiska usurpatorerna i Moskva. Revisionismen är besegrad, marxismen-leninismen-maoismen har segrat. Men, revisionismen uppstod som en samhällelig produkt, alstrad av imperialismen, och så länge imperialismen fortsätter att existera kommer den göra allt i sin makt för att blåsa liv i liket. Därför har den avlat fram den nya revisionismen, som säger sig stå på marxismen-leninismens-maoismens grund och vars mest ökände teoretiker är en nordamerikan vid namn Bob (Avakian), medan dess mest ökände praktiker är en nepales som kallar sig Prachanda. Dessa båda herrar skapar för tillfället en hel del förvirring i världen om maoismen, men genom världens kommunisters kamp, med Perus Kommunistiska Parti i spetsen, håller förvirringen på att redas ut. Samtidigt använder sig imperialisterna av andra typer av revisionister och "revolutionärer" på olika platser i världen. Yankee-imperialisterna har ett talesätt: "Better the devil you know", vilket direkt översatt betyder: "hellre den djävul du känner". Det är den

politiken de tillämpar i fallet Venezuela och den ”anti-imperialistiske” officeren Chavez.

Världens förtryckta och utsugna massor vet att socialismen är ett, för att uttrycka sig milt, väldans, mycket bättre samhälle för dem än det imperialistiska helvete som vi idag tvingas leva under. Även om det kan vara förbenat svårt för många småborgare i Sverige att fatta, så kvarstår faktum. Världen över fortsätter socialismen att leva i arbetarklassens och alla utsungnas sinnen och hjärtan. Socialismen trollbinder fortfarande miljoner och dessa miljoner är de som kommer att leda miljarderna.

Imperialisterna har en här av teoretiker, akademiker, underrättelseofficerare, vetenskapsmän och propagandister i sin sold för att bekämpa arbetarklassens och folkens frigörelsekamp. De är fördummade därför att de representerar reaktionens krafter, men de är inte blinda och de är definitivt inte okänsliga för de slag som de tilldelas, därför vet de, lika väl som kommunisterna, att en ny stor våg av den proletära världsrevolutionen har börjats utvecklas och att maoismen, genom att förkroppsliga sig i världens folk, alstrande marxist-leninist-maoistiska militariserade Kommunistiska Partier, marscherar för att leda den. Och det är här som Chavez kommer in i bilden.

Chavez är en billig kopia och hans så kallade ”revolution” är en repris

Den som är hyfsat bekant med utvecklingen i de förtryckta nationerna efter andra världskrigets slut, vet att det i den moderna historien kryllar av statsöverhuvuden som varit ”framstegsvänliga” officerare. Deras namn och allmänna karaktärsdrag har varierat, men de har alla haft det gemensamt att de har visat sig vara synnerligen reaktionära och minst lika goda imperialistdrängar som deras öppet reaktionära kollegor. För att nämna endast ett exempel så kan vi ta den ”framstegsvänlige” general Velasco i Peru, vars fascistiska regim mördade arbetare, fattigbönder, kommunister och revolutionärer med minst samma initiativkraft och energi som sin efterträdare, den öppet deklarerade högermannen general Bermudez. Skillnaden mellan ”höger-” respektive ”vänstergeneraler” har varit att ”högergeneralerna” öppet gått i yankeeimperialismens ledband, medan ”vänstergeneralerna” sökt sin lycka hos den ryska socialimperialismen. Den ena typen har förtryckt i ”demokratins” namn och den andra i ”socialismens”, samma sak med olika namn. Att det dyker upp ännu en ”framstegsvänlig” officer som statsöverhuvud i ett latinamerikanskt land är inte särskilt originellt eller förvånansvärt. Framställa en sådan skojare som att han vore en förkämpe för socialismen, och därmed en verklig framstegsvän, kan man bara göra om man är en politisk dilettant eller medvetet går imperialismens ärenden.

Venezuela är ett halvkolonialt och halvfeodalt land i vilket byråkratkapitalism utvecklas. Den stat som existerar i Venezuela är en byråkratkapitalisternas och godsägarnas stat i imperialismens tjänst. Inget som Chavez regimen gör, har gjort eller avser att göra, ändrar på något relevant sätt dessa tingens tillstånd. Även om bevisbördan inte ligger på oss, så låt oss titta närmare på några av de centrala delarna i den s.k. ”bolivarianska revolutionen”.

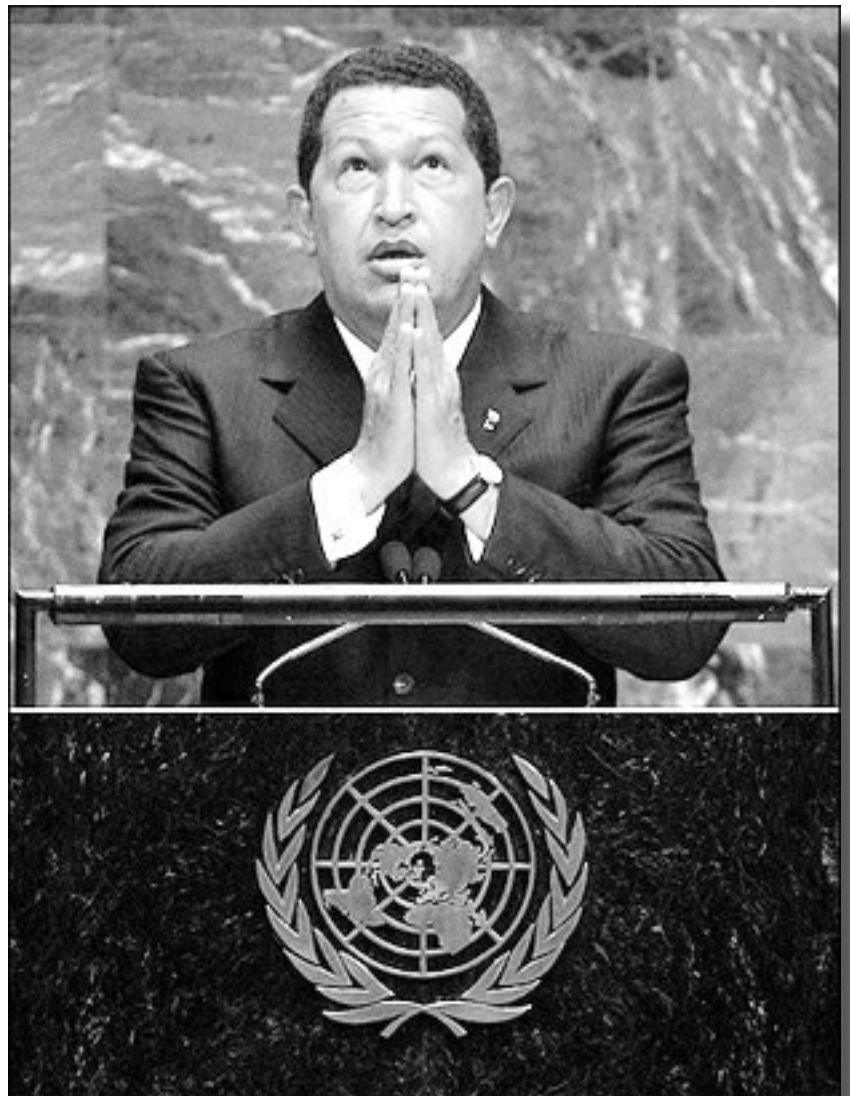
- Oljan. Genom att överföra en del av intäkterna från oljan till den del av Venezuelas byråkratkapitalistklass som kontrollerar de statliga monopolerna, och genom att med dess hjälp genomdriva vissa sociala projekt för att bättre förmå kontrollera befolkningen, har Chavezregimen försökt framställa det som att landets stora oljetillgångar nu skulle tjäna folkets behov. Falskt. Landet fortsätter att spela samma

Chavez har samma vänner som Velasco hade

roll i den imperialistiska ekonomin som tidigare. Det internationella finanskapitalet fortsätter att skörda miljardvinster och ingenting väsentligt har förändrats massornas levnadsförhållanden. Det är det som verkligen spelar någon roll: vem det är som kontrollerar produktionsmedlen, dvs. vilken klass som gör det - arbetare och fattigbönder eller byråkratkapitalister och godsägare - inte om någon reaktionär i sina egna syftens tjänst delar ut några allmosor eller inte.

- Jordan. Chavezregimens åtgärder för att *reformera* jordbruket är inte speciellt långtgående ens med latinamerikanska reaktionärers mått mätt, den ovannämnde Velasco genomförde en långt mer omfattande *jordreform* vars enda resultat var en korporativistisk organisation av bönderna i godsägarnas tjänst. Alla så kallade *jordreformer* är bluff och båg så länge de inte utgår från att bönderna konfiskerar godsägarnas jord och den fördelas efter principen *jorden åt den som brukar den*.
- Omstrukturering av de existerande statliga institutionerna och skapande av korporativa massorganisationer. Chavezregimen har gjort förändringar i hur staten i Venezuela är organiserad och den har skapat olika typer av massorganisationer för att komplettera staten, men det är fortfarande samma stat. Chavez kom inte till makten som ledare för ett revolutionärt parti eller revolutionär rörelse, han har inte lett en revolution och leder inte en revolution och kommer inte att leda någon revolution; därför att han aldrig har företrätt någon revolutionär klass utan endast de redan härskande klasserna. Det enda som Chavez' åtgärder inneburit är att förtryckarstaten i Venezuela, temporärt, är i bättre kondition för att undertrycka massorna.
- Den så kallade "anti-imperialismen". Chavez har gjort stort väsen av sin "anti-imperialism", men de som gjort mest väsen av den är Bushregimen. Anledningen till detta är enkel, för även om inga av de saker Chavez gjort eller föreslagit hotar det imperialistiska systemet – t.ex. hans förslag om ett *regionalt handelsblock* skulle snarare ha en stabiliserande verkan på den imperialistiska ekonomin - och även om det nordamerikanska finanskapitalet fortsätter att göra fabulösa profiter i Venezuela, så är det synnerligen gynnsamt för dem att utmåla Chavez till fiende. Chavez kan för dem kanalisera och neutralisera radikala strömningar samtidigt som hans regim inte utgör något som helst hot emot yankees. Det mest radikala Chavez hittills gjort på denna front är att köpa vapen av de ryska imperialisterna istället för av nordamerikanska, den ende som kan få det till antiimperialism torde väl vara Hagel.

De nämnda punkterna räcker gott för att visa att Chavez endast är en billig, möjligtvis något mer pompös, kopia av den karaktäristiske "vänstergeneralen" som endast är en fascist som viftar med röda fanor för att försöka förleda massorna. Hans så kallade "revolution" är inget annat än en politik som gynnar en del av byråkratkapitalistklassen – en "revolution" vars typ otaliga redan setts, en repris av det vi redan sett så många gånger förr.

Val och folkomröstningar – istället för nydemokratisk revolution

Som de flesta intresserade i ämnet känner till så förlorade Chavez nyligen en folkomröstning, medelst vilken han skulle ”föra Venezuela till socialismen”. Dom som hyllar Chavez som en ”framstegsvän” gråter krokodiltårar och manar till nytt mod samtidigt som de förnyar sina trohetslöften. För kommunisterna och revolutionärerna spelar det ingen större roll om Chavez vinner ett val eller en folkomröstning, därför att sådana övningar, inom en borgerlig stat, endast kan vara skådespel som inte tjänar folkets syften. Chavez delar vår likgiltighet, för även han vet vad det hela handlar om, och han uttryckte det väldigt klart på själva valnatten: ”Nu måste vi venezuelaner lita på våra institutioner. Jag tackar de som röstade för mitt förslag och jag tackar de som röstade mot mitt förslag, och jag lyckönskar er därför att ni visat att detta är vägen. Jag hoppas att ni för alltid ska glömma sprången ut i tomma intet, våldets och destabiliseringens vägar.” Det är ord och inga visor: förtroende för institutionerna, dvs. den gamla staten och framförallt dess väpnade styrkor, val ska respekteras och glöm allt prat om våld och saker som kan destabilisera systemet. Det vår officer säger till oss kunde vara sagt av vilken reaktionär politiker som helst i världen, och det är helt normalt att de vråker ur sig sådant. Det är deras jobb att försvara sitt system, men ingen ska komma och säga att det är revolutionärt eller att det leder till socialismen. Om nu någon tvivlar, jämför vad Lenin säger med Chavez-citatet ovan:

Ni säger, att miljonerna inte behöver anlita våld mot tusenden? Ni misstar er, och ni misstar er därför, att ni inte betraktar företeelserna i deras utveckling. Ni glömmer, att den nya makten inte faller från himmelen utan växer fram, uppstår vid sidan av den gamla, mot den gamla makten, i kamp mot den. Utan våld mot våldsmännen; som har maktens medel och organ i sina händer, kan man inte befria folket från våldsmännen. (Lenin, ur *TILL DIKTATURFRÅGANS HISTORIA*)

Är det bra, att folket använder sådana olagliga, oordnade, planlösa och osystematiska kampmetoder som frihetens erövrande, skapandet av en ny, formellt av ingen erkänd revolutionär makt, att folket brukar våld mot sina förtryckare? Ja, det är mycket bra.

(Lenin, samma arbete)

Med Chavez, ordning och reda under det imperialistiska systemet - med Lenin revolution.

www.maoistisktforum.se

Den enda sant revolutionära sidan på svenska

The image shows a screenshot of the website www.maoistisktforum.se. The website header includes the title "Maoistiskt forum Röda fanan" and a navigation menu with categories like "MARKISSEN-LENINISMEN-MAOISSEN", "MARKISTISKA", "ÖVRIGA SKRIFTER", "VFNAP", "STUDIECIRKLAR", "KULTUR", "VIDEO", and "DEBATTFORUM". The main content area features several articles, including one titled "KONTAKTA OSS PÅ: reda_fanan@maoistisktforum.se" and another titled "KROSSA DEN NYA KONTRAREVOLUTIONÄRA LÖGNHISTORIEN OM 'ALLMÄN AMNESTI!'". A large graphic overlay on the right side of the screenshot depicts three revolutionaries: a man in a military uniform holding a rifle, a woman with a raised fist, and another man in a military uniform holding a rifle. Below the graphic, the text reads: "NU MED DOKUMENT FRÅN PKP OCH MPP PÅ SPANSKA OCH ENGELSKA".

Eftersom Venezuela, vilket vi påpekade tidigare, är ett halvkolonialt och halvfeodalt land i vilket byråkratkapitalism utvecklas, behöver det genomgå en nydemokratisk revolution. Den nydemokratiska revolutionen är en revolution som genomför de uppgifter som bourgeoisien i de förtryckta nationerna inte förmått genomföra, och aldrig kommer att kunna fullgöra då den upphört att vara en revolutionär klass. Det är en borgerlig revolution av ny typ som leds av proletariatet genom dess Parti, vars kulmination är erövrandet av makten i respektive land efter vilket den socialistiska revolutionen omedelbart inleds. En sådan revolution har inte genomförts i Venezuela och den så kallade "bolivarianska revolutionen" är det definitivt inte.

En revolution är en våldshandling där en klass störtar en annan klass' diktatur och upprättar sin egen. Som Ordförande Mao sade: **"En revolution är inte som en middagsbjudning, eller som att skriva en essä, måla en tavla eller brodera; den kan inte vara så förfinad, så lugn och behaglig, så måttlig, snäll, artig, återhållsam och storsint. En revolution är ett uppror, en våldsakt varigenom en klass störtar en annan"**.

Detta är ABC för en marxist.

Det proletära partiets, detta är det Kommunistiska Partiets, uppgift är att leda proletariatet och alla de av imperialismen förtryckta klasserna i att genomföra revolutionen, oavsett om den befinner sig i sitt nydemokratiska eller sitt socialistiska skede. Men Partiet kan aldrig ersätta massorna, det är de som skapar historien och med vapen i hand måste skapa sin egen Makt, folkkommittéer eller sovjeter av olika typer, organ för den revolutionära diktaturen, nydemokratisk eller proletär, genom det revolutionära kriget. Partiets uppgift är att leda massorna. Redan Marx förkastade Blanquisternas teorier om att en grupp utvalda konspiratörer kunde ta över den gamla statsapparaten och förvandla den till ett instrument i folkets tjänst och förklarade att proletariatet måste krossa den gamla statsapparaten och bygga sin egen. Nu är det internationella proletariatet utrustat med en egen komplett militär teori, folkkriget. Under de snart 160 år som gått sedan Kommunistiska Manifestet publicerades och den internationella kommunistiska rörelsen såg dagens ljus, finns det inte ett enda exempel på att ett revolutionärt parti segrat genom val under det kapitalistiska systemet och det kommer aldrig heller att hända. Tro att socialismen skulle kunna genomföras genom val kan man bara göra om ens uppfattning om socialismen är att det handlar om en "light-version" av kapitalismen, som vänsterpartister och andra svamlar om [notera att uttrycksformen inte är en tillfällighet, "light-versioner" är ofta än

mer skadliga än originalen]. Alla strävanden att idag kanalisera de utsagnas och förtrycktas kamp genom valurnorna leder endast till att massorna förs på villospår in i reformismens återvändsgränd. Sådant sysslar revisionister och opportunisterna med, inte kommunister och revolutionärer. Det enda sättet att genomföra en verklig revolution i Venezuela – precis som i alla andra länder på jorden – är genom revolutionärt krig, och det betyder idag folkkrig. Som Ordförande Mao sade: ”**Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medelst krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.**”

Nytvättade skjortor

Lenin sade en gång, med sin sedvanliga precision och syrliga humor, att det enda han behövde var ”en nytvättad skjorta”. Med detta avsåg han att det enda han, och revolutionen, behövde var ett Parti fritt från opportunistens löss. Ett Parti av ny typ, ett Kommunistiskt Parti för att leda den socialistiska revolutionen och proletariatets diktatur. Ett sådant Parti är idag det militariserade marxist-leninist-maoistiska Kommunistiska Partiet, rekonstituerat enligt den förebild som Perus Kommunistiska Parti utgör, vars rekonstitutionsprocess leddes av Ordförande Gonzalo. Det finns inget sådant Parti idag vare sig i Sverige eller i Venezuela. Men det finns kommunister som kämpar för ett sådant Parti. När dessa kommunister förmår att återskapa det verkliga Partiet, när skjortorna tvättas rena från lössen, då, och först då, kommer revolutionen att kunna förverkligas, i såväl Venezuela som Sverige.

Studiecirkeln 26 december

26 december 2007

BESÖK WWW.REDSUN.ORG & WWW.SOLROJO.ORG

Dokument, uttalande, kallelser etc.

från PKP och MPP på spanska och engelska

¡¡¡retornar de nuevo sus paises, amigos!

Página Web de la Revista Sol Rojo

LÄS TIDNINGEN

SOL ROJO

SOL ROJO
28
Febrero 2007

- * NUEVO DOCUMENTO DEL PARTIDO COMUNISTA DEL PERU: ¡¡¡PLAS TAR LA NUEVA PATRIÑA COTRIAN REVOLUCIONARIA DE AMNISTIA GENERAL!
- * ENARROLAR, ENTRENAR Y APLICAR EL MAOISMO: LINEAS ORIENTADORAS DEL COMITE PARA DESARROLLAR LA REVOLUCION PROLETARIA MUNDIAL. CENDELIR AL IMPERIALISMO Y LA REACCIÓN INTERNACIONAL Y APUNTAAR AL REVOLUCIONARIO
- * ¡¡¡SELETTAMOS EL 40 ANIVERSARIO DE LA GRAN REVOLUCION CULTURAL PROLETARIA!
- * SITUACION INTERNACIONAL: EN AMERICA LATINA RECONSTRUYENDO LOS NUEVOS PLANES DE COMITE CONTRA EL IMPERIALISMO Y LA REACCIÓN INTERNACIONAL DEL IMPERIALISMO Y LA REACCIÓN INTERNACIONAL ALIADA
- * SITUACION INTERNACIONAL: EL COMITE PARA DESARROLLAR LA REVOLUCION PROLETARIA MUNDIAL. CENDELIR AL IMPERIALISMO Y LA REACCIÓN INTERNACIONAL Y APUNTAAR AL REVOLUCIONARIO

ANARKISMEN

EN GENOMBORGERLIG VÄRLDSÅSKÅDNING

”Det är inte för ro skull de internationella socialistiska kongresserna fattat beslut om att inte ge anarkisterna tillträde. Mellan socialismen och anarkismen ligger en hel avgrund, vilken den hemliga polisens provokatörsagenter och eller de reaktionära regeringarnas tidningslakejer förgäves försöker framställa som icke existerande. Anarkisternas världsåskådning är en upp och nervänd borgerlig världsåskådning. Deras individualistiska teorier, deras individualistiska ideal står i direkt motsättning till socialismen. Deras åsikter ger inte uttryck åt den borgerliga ordningens framtid, vilken med oemotståndlig kraft leder till arbetets församhälligande, utan åt denna ordningens nutid och t.o.m. dess förflutna, den blinda tillfällighetens herravälde över den isolerade ensamma småproducenten. Deras taktik, som reducerar sig till förnekande av den politiska kampen, splittrar proletärerna och förvandlar dem i verkligheten till passiva deltagare i en eller annan borgerlig politik ty det är omöjligt och ogenomförbart för arbetarna att verkligen hålla sig borta från politiken.”

V. I. Lenin

Inledning

Anarkismen har sedan sin födelse stått i motsättning till marxismen. Den har aldrig varit en del av kampen för den socialistiska revolutionen och endast i länder med ett svagt proletariat och stora grupper av deklasserade element har den vunnit något större folkligt stöd. Idag spelar den i de allra flesta fall en obetydlig roll, men fortsätter, nästan enkom i de imperialistiska länderna, att dra med sig ungdomar ur framförallt småbourgeoisien och ur en ideologiskt förborgerligad arbetarklass, vilka kunde ha tjänat proletariatet och världsrevolutionen. Inom den anarkistiska rörelsen får de istället på individuell basis göra upp med ”politiskt inkorrekta” laster och få stryk av polisen i fåfänga gatuslagsmål. Efter några år i rörelsen hoppar det

oerhörda flertalet av med slutsatsen att ”det fungerar ju inte att förändra samhället” och blir goda socialdemokrater.

Att ungdomar i det imperialistiska Sverige dras till anarkismen är inte så konstigt. Fyllda från barnsben med skräckhistorier om kommunismens påstådda illdåd söker sig många som trots allt vill se en revolution till dem som inte behöver försvara någonting, till de ”snälla” som aldrig lyckats erövra något och därför aldrig behövt ta ansvar för något. Men detta är och förblir en återvändsgränd för varje form av folklig kamp och i synnerhet för proletariats kamp för det klasslösa samhället.

Vi vill i följande artikel visa varför och på vilket sätt anarkismen är oförmögen att vägleda proletariats och världens folk till det klasslösa samhället; hur anarkismen, hur obetydlig den än må vara, aktivt spelar en roll som försvarare av utsugning och förtryck; samt visa vad proletariats och folket verkligen behöver för att komma till Kommunismen.

Anarkismen är en borgerlig ideologi

Då den moderna storbourgeoisien byggde större och mer produktiva fabriker trängdes många av det feodala samhällets klasser och gamla yrkesgrupper åt sidan. Även de specialiserade arbetare som arbetat i manufakturerna åt bourgeoisien blev åsidosatta då deras yrkeskunskaper ersattes av arbetsdelning, maskiner och billigare produktionsmetoder. Det var till stor del kring dessa arbetare och småborgare som många av de första proletära organisationerna skapades i Europa. Dessa organiserade sig i celler som fördömde kapitalismens exploatering av arbetarna och det politiska förtrycket men som mycket sällan såg någon väg ut ur det, utom som utopier. Med marxismens intåg i den unga arbetarrörelsen kom utopierna att ersättas med vetenskap och de konspirerande cellerna ersattes med nationella Partier bestående av proletariats avangarde. Men även om stora delar av proletariats slöt upp kring marxismen och dess vetenskapliga förklaringar och metod, så förkastades den av många med småägarmentalitet och rädsla för det industriella proletariats kollektiva styrka. Istället förde dessa fram en barbarisk individualism, en elitistisk och idealistisk tro på hjältarna som historiens skapare och en önskan att driva historiens hjul bakåt till småproduktionens tid, allting med egoismen som grund. Detta blev den moderna anarkismen

som under tiden sedan dess delats upp i alla möjliga och omöjliga riktningar, men som troget behåller sin klassbas i småbourgeoisien och trasproletariats[1].

Deras ideologi är rakt igenom borgerlig och utgår från individen i allt. De förkastar materialismen och uppvisar dagligen och stundligen hur fyllda de är av idealism i förhållande till revolutionen och till massornas sociala medvetande.

Anarkismen för fram en borgerlig politik

En av anarkismens främsta stötestenar med marxismen är frågan om proletariats diktatur, där de går emot upprättandet av den proletära statsmakten och istället vill avskaffa statsmakten i sig direkt. Men, då vi som marxister förstår att staten är det instrument med vilket en klass undertrycker en annan, och att staten inte kan upphöra så länge klasserna kvarstår, så vet vi också att staten upphör när vi går in i Kommunismen – och inte förrän då. Anarkisternas infantila dröm om att ”krossa staten” bygger inte på en seriös vilja att faktiskt göra revolution, och motsätter sig därför också varje verklig analys av klasskampen, och av hur denna revolution skall genomföras. Detta innebär att de inte ställer upp några politiska målsättningar med sin revolution utan helt enkelt hoppas att allt kommer att lösas när revolutionen kommer. Detta innebär också att de i de lägen då proletariats upprättat sin statsmakt ställt sig emot den, och följaktligen kämpat på samma sida som bourgeoisien. Då de inte själva ser några utsikter för att deras (i bästa fall) naiva idéer ska förverkligas sysslar de istället med allehanda reformism, som bekämpandet av mer eller mindre obetydliga fascistorganisationer, om hur man ska ändra ”sexismen i språket” och demonstrationer mot nedskärningar i den borgerliga statens ägande. De har förvandlats till revisionister och hjälptrupper åt socialdemokratin.

Organisatoriskt förlitar anarkismen sig på de enskilda hjältarnas dåd

Anarkismen har p.g.a. sina ideologiska rötter alltid varit emot organisation så länge denna inte är tillräckligt löst sammansatt för att allas individualistiska böjelser ska få plats. De har alltså framförallt varit mot det proletära Partiet, det Kommunistiska Partiet, uppbyggd på en för alla gällande disciplin och med den demokratiska centralismen som en oersättlig

princip. Det Kommunistiska Partiet är en krigsmaskin, en krigsmaskin för den proletära revolutionen till Kommunismen. Detta passar inte anarkisterna eftersom individens rätt att göra vad han eller hon vill är viktigare än mänsklighetens befrielse från utslagning och förtryck. De vill gå runt och drömma om ett klasslöst samhälle utan att underkasta sig den enhetliga disciplinen som krävs för att komma dit.

Istället arbetar de i löst sammansatta grupper av kompisgäng enligt varierande grader av konsensusflum eller förvrängningar av den demokratiska centralismen. De förkastar idén om ledare och tror på så sätt att de inte har ledare, vilket är fullkomligt överensstämmande med all deras övriga idealism. Så istället för att ha ledare som är de mest ståndaktiga, mest dugliga och som i praktiken visat sin klasståndpunkt, och således i kamp härdats till ledare och fått ansvar inom Partiet eller dess organisationer, så blir anarkisternas informella ledare istället de som kan hävda sig bäst i ordklyveri, allmänt intrigerade, vilka som är "häftigast" eller som vunnit personlig prestige på det ena eller andra sättet. Arbetarklassens intressen sätts återigen inte främst, utan dessa personligheters egenintressen. Vad händer då ifall dessa rebelliska hjältar faktiskt skulle ta makten? Blir det då makten åt proletariatet och folket, eller makten åt dessa anarkistiska småpampar?

Ett Kommunistiskt Parti arbetar enligt principen från massorna till massorna. Enligt detta centraliserar erfarenheter, krav och förslag från de breda massorna uppåt i Partiet, så att allmänna slutsatser kan dras angående proletariatets och folkets allmänna erfarenheter, krav och förslag. På grundval av detta kan man sedan utforma en strategi och ställa upp politiska paroller som motsvarar verkligheten och massornas intressen, för kommunisterna tror inte att de är allvetare. Anarkisterna däremot tror så mycket om sig själva att de tror att deras egna små celler och grupper kan hitta på vad som är folkets krav och sedan försöka förverkliga de egenhändigt uppställda kraven i "hjältemodiga" attacker utan massdeltagande.

Militärt är anarkismen kvar vid sekelskiftet 1900

Anarkisternas idéer om direkt aktion är ett exempel på hur de har tagit sin massföraktande och individbaserade politik och utvecklats till ett helt system för "revolutionär" kamp. Den enskilde som

känner sig upprörd över något samlar sina polare och gör en aktion. Proletariatet, med dess ideologi marxismen, som idag är marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen, har alltid försvarat, upphöjt och tillämpat det revolutionära våldet som det ända sättet att erövra makten och fortsätta revolutionen till kommunismen – och idag sker detta med den enda och högsta proletära militära strategin som är folkkriget. Till skillnad från anarkisternas små dåd, så är aktionerna för oss maoister alltid underordnade klassens och folkets behov. Den enskilde bombkastaren som anarkisterna hyllat sedan 1800-talet har alltid kritiserats av marxismen. Terror som ett medel i kriget har vi aldrig förnekat. Lenin säger det lysande i en kritik som är riktad mot den tidens 'ekonomister', men den skulle lika gärna kunna vara riktad mot vissa idag existerande grupperingar:

"I princip har vi aldrig förkastat terror, och vi kan inte göra det. Terror är en av de militära aktionsformer som kan vara fullständigt riktiga, och till och med nödvändiga, vid ett visst tillfälle i striden, då trupperna befinner sig i ett visst tillstånd och vissa villkor föreligger. Poängen är emellertid att man just nu inte alls föreslår terror som ett operationsätt för armén på fältet, ett operationsätt som är nära förenat med och inordnat i kampsystemet som helhet. Man föreslår i stället terrortaktik som en självständig form av tillfälliga angrepp, utan samband med någon armé. Genom att vi saknar en central organisation, och på grund av svagheten hos de lokala revolutionära organisationerna är detta faktiskt allt terrortaktik kan vara. Vi förklarar därför med skärpa att en sådan kampmetod är felaktig och olämplig under nuvarande omständigheter, att den drar bort de mest aktiva kämparna från deras verkliga uppgift, den uppgift som är viktigast om man ser det med utgångspunkt från intressena hos rörelsen som helhet, och att den förvirrar styrkorna - inte regeringens styrkor, utan revolutionens. Vi behöver bara minnas händelser på senare tid. Vi har med egna ögon sett att massan av arbetare och "vanliga människor" i städerna drivits på i kampen, medan revolutionärerna saknat en stab av ledare och organisatörer. Finns det inte en risk under sådana omständigheter, när de mest energiska revolutionärerna övergår till terrortaktik, att de kämpande avdelningarna

försvagas? Det är endast dessa man kan hysa fullständigt förtroende till. Finns det inte en risk att man bryter kontakten mellan de revolutionära organisationerna och den splittrade massan av missnöjda som protesterar och är villiga till kamp, som är svaga just därför att de är splittrade? Ändå är det denna kamp som är vår enda garanti för framgång. Vi förnekar minst av allt betydelsen av hjältemodiga individuella angrepp, men det är vår plikt att kraftigt varna för att bli besatt av terror, att uppfatta terrortaktik som kampens huvudsakliga och grundläggande metod, som så många människor så gärna vill göra just nu. Terrortaktik kan aldrig bli en reguljär militär operationsmetod.”

Att detta skrevs av för över 100 år sedan, av en man som ledde en framgångsrik revolution till seger, medan anarkisterna, som fortfarande i stora stycken håller fast vid taktiken, aldrig har vunnit någonting, borde ju ge en tankeställare hos dem som verkligen vill krossa detta system av utsugning och förtryck.

Barrikadstridens taktik kritiserades redan av Engels och han påpekade att man måste finna nya former. Redan på 1800-talet insåg han att detta var förlegat och att man inte skulle kunna vinna de segrar man vunnit sedan den Franska revolutionen och Paris-kommunen längre, mestadels för att man var beroende av i vilken grad militär och polis anslöt sig till eller vägrade angripa folkmassorna; och det politiska pris som reaktionen var villig att betala. Anarkisterna går fortfarande i samma fälla, dock utan att få större massor med sig.

Proletariatet utvecklade således sina militära organisationer, och under ledning av ett Parti av ny typ utvecklades kampgrupperna i Moskva under revolutionsförsöket 1905. Dessa grupper på 2 till 10 personer rönste stor framgång i sina snabba men centralt ledda aktioner och Lenin sammanfattade erfarenheterna i *Moskvaupprorets lärdomar*. Inte ens så långt har anarkisterna nått. De genomför visserligen kamper i smågrupper, framförallt i kampen mot olika fascistgrupper i något som mer och mer liknar upp- görelser mellan fotbollsfirmer, men med en individualistisk borgerlig ideologi som ledstjärna och utan någon central ledning.

Marxismen har sedan dess först utvecklats till marxism-leninism och sedan till marxism-leninism-maoism. Med Ordförande Mao fick proletariatet sin

högsta militära teori, folkkriget. För första gången tillerkänns gerillakriget strategisk betydelse och frågan om hur man bygger upp det nya i kampens mitt i form av ny stat etableras. Marxisterna vet inte bara att vi kommer att segra - vi har också alla verktyg för att krossa bourgeoisien militärt, genom att basera oss på massorna i ett massornas krig, under ledning av den proletära klassens Parti, det Kommunistiska.

Vi marxist-leninist-maoister har idag en lednyr i folkkriget i Peru, som under Perus Kommunistiska Partis ledning och med Ordförande Gonzalos Anförarskap har erövrat och upprätthållit ny makt under de svåraste omständigheter. Trots att imperialismen, huvudsakligen yankee, tillsammans med den peruanska reaktionen, och ivrigt påhejade av och i maskopi med revisionisterna inom och utom landet, har släppt lös hela sitt klasshat mot den peruanska revolutionen har de inte lyckats stoppa folkkriget ens en minut. Partiet har dragit erfarenheterna av perioden sedan Ordförande Gonzalos gripande 1992 och står idag redo att snart hålla en ny partikongress. Detta är av oerhörd betydelse inte bara för den peruanska revolutionen utan för världsrevolutionen, då den peruanska revolutionen fortsätter att vara ett exempel för världens folk på hur vi kan segra.

Anarkisterna tror på en borgerlig konkurrens-ekonomi

Vart vill då anarkisterna nå? Vill de bygga socialismen? Vad skulle hända om anarkisterna verkligen fick som de ville?

Något som ligger dessa hjältar varmt om hjärtat är arbetarkooperationer och kollektiv, d.v.s. industrier, skolor, vårdhem, lager, etc. som styrs av de arbetande som gemensamt äger de företag som de arbetar på. I kooperationen äger man andelar medan ägandet i kollektivet är helt gemensamt inom gruppen. Marxisterna förkastar ingen av formerna i sig, men vi accepterar dem bara som övergångsformer med varierande grad av socialistiskt innehåll - för anarkisterna däremot har man genom detta kommit till slutmålet för kampen.

Låt oss hypotetiskt säga att anarkisterna lyckas erövra makten genom generalstrejk, stadsgerillakamp i isolerade grupper eller på något annat omöjligt sätt. De inrättar sina kooperationer och avskaffar polis,

byråkrati, militär och parlament. Dessa ersätts sedan av arbetarmilis och lokala samordningsgrupper i bostadsområden, fabriker, etc. Vi väljer i exemplet att bortse från alla invändningar vi har mot deras väg till makten och det faktum att det överhuvudtaget är ogenomförbart. Vi låter dem bygga sin icke-vetenskapliga tankedröm, och i ett slag har de krossat klassamhället.

Eftersom anarkismens ekonomiska teorier är lika fyllda av småborgerlig egoism och rädsla för ”pöbeln” som övriga anarkistiska teorier så kommer de att upprätthålla konkurrensen mellan de små enheterna av arbetare - allt enligt Proudhons lära. Låt oss ta två fabriker som exempel på vad som skulle uppstå, vilka är de mest fördelaktiga för anarkisterna då andra branscher som sophantering, nationella transporter, underhåll av vägar, äldrevård och annat är mycket svårare för dem att få någon som helst logik i. Dessa två fabriker, A och B, producerar båda glasrutor till byggindustrin. Fabrik A och B ägs båda av sina anställda och vinsten delas lika mellan de anställda. Arbetarna på fabrik B kommer en dag på att om de avsätter större del av vinsten till en nyinvesteringsfond så kan de minska kostnaderna för produktionen genom inköp av maskiner som fabrik A inte har. Efter att ha köpt maskinerna kan arbetarna på fabrik B höja sina löner samtidigt som de kan sälja billigare fönster. På fabrik A däremot, som konkurrerar om samma arbetarstyrda byggbolag som fabrik B, går det sämre, ingen vill köpa deras dyrare fönster och snart ställs de inför alternativen att sänka lönerna eller att sparka delar av personalen. De väljer att sänka lönerna och klarar på så sätt att producera till lika låga priser som fabrik B, men detta går bara att göra till en viss gräns. D.v.s. till den gräns då det över huvud taget går att leva på lönen. Redan har vi fått en uppdelning av arbetarna i en privilegierad grupp och en underbetald, men exemplet slutar inte där. Nya grupper av arbetare strömmar ut från de av eleverna och lärarna styrda skolorna och stora delar hittar inget jobb. Varken fabrik A eller B anställer en enda. Fabrik B:s arbetare vill inte dela sina vinster med personer som inte varit med och byggt upp företaget, och anställer t.o.m. vissa av dessa unga arbetare som betalda vakter för att skydda sina intressen. Fabrik A däremot har inte råda att ta in fler, då utsikterna ser väldigt dystra ut.

Då händer det att en överproduktionskris slår till. Byggindustrin har avstannat för att det redan finns tillräckligt med bostäder, och flera andra branscher

följer snart med. Varken fabrik A eller B får någon avsättning på sina produkter och fabrik A får helt enkelt slå igen. Fabrik B blir nu tvungna att sparka större delen av arbetsstyrkan genom lottdragning och kvar blir bara en liten grupp ägare. De arbetslösa arbetarna får stöd av arbetslöshetskassor, men dessa sinar snart och stora grupper måste slå sig fram som gatuförsäljare, tiggare och tjuvar.

När konjunkturen vänder vill fabrik B:s arbetare inte anställa en mängd nya på samma premisser som de själva. De som har varit med företaget i vått och torrt och kämpat för dess överlevnad, kollektivets överlevnad. Varför skulle de ta in massa andra som ägare, nu när de har monopol på marknaden och kan berika sig själva. De beslutar att anställa nya för halva lönen istället och med reducerad vinstdelning.

Detta schematiska exempel visar på vissa av de problem som anarkismens ekonomiska teorier har. Det närmsta exemplet på detta, som existerat i större skala, är Titos Jugoslavien, där man just behöll konkurrensen och profiten som drivkraft i industrin, vilket resulterade att stora delar av landets befolkning var tvungna att söka sig utomlands i jakt på arbete. Så länge det inte finns en centralt planerad ekonomi så kommer kriserna, arbetslösheten och armodet att bestå. Så länge man inte genom en proletariats förtrupp, ett Kommunistiskt Parti, reser massorna i kamp mot egoismen och konkurrensen arbetare emellan kommer denna att bestå. Det krävs medveten kamp och det räcker inte med fromma förhoppningar för att förändra folks sinnen; och även om anarkisterna hoppas kunna gå tillbaka till småskalig produktion så ligger i denna ändå embryot till storindustrin och denna utveckling kan inte hindras.

Anarkisterna i praktiken

Anarkisterna har i historien inte gjort så mycket väsen av sig, förutom vid attentat av enskilda eller små grupper som inte gett några för proletariatet positiva bestående resultat. Dock finns det vissa episoder där anarkisterna spelat en viss roll och som man inte kan förbise. Sammanfattningsvis kan det sägas att då anarkisterna tycker sig ha spelat en positiv roll har de vid de flesta tillfällen spelat den för bourgeoisie och mot proletariatet; och vid de tillfällen då de har spelat en positiv roll för revolutionen så är det då de gått emot sina anarkistiska dogmer. Låt oss titta på några exempel.

Då proletarietets diktatur upprättades för första gången under Pariskommunen spelade anarkistiska grupperingar som följde Proudhon en viktig och positiv roll, vi låter Engels förklara varför:

”Proudhon, småbondens och hantverksmästarens socialist, hyste ett positivt hat mot all sammanslutning. Han sade om sådant att det innehöll mer dåligt än gott, att det av naturen var ofruktbart, ja t.o.m. skadligt, emedan det utgjorde en boja på arbetarens frihet. Sådant var, menade han, bara en dogm, improduktiv och hindrande, som stod i strid med arbetarens frihet och arbetets ekonomi och att dess nackdelar skulle växa hastigare än dess fördelar. Mot sammanslutningen ställde han konkurrens, arbetsdelning, privategendom, ekonomiska krafter. Blott i undantagsfallen, som Proudhon kallar dem, inom storindustrin och de stora företagskoncernerna, som t.ex. vid järnvägarna, vore arbetarnas sammanslutning på sin plats. (Se *Idée de la Révolution*, 3. étude.)

Och 1871 hade storindustrin t.o.m. i Paris, konsthantverkets metropol, i så hög grad upphört att vara undantagsfall att kommunens ojämförligt viktigaste dekret gick ut på att skapa en industrins och t.o.m. manufakturernas organisation, som inte endast skulle vila på sammanslutningen av arbetarna inom varje fabrik utan också på att förena alla dessa kooperativa organisationer till ett stort förbund, kort sagt en organisation som, vilket Marx mycket riktigt anmärker i ”Inbördeskriget”, slutligen måste resultera i kommunismen, alltså i den raka motsatsen till Proudhons lära. Och därför var också kommunen den proudhonska socialistiska skolans grav. Denna skola har nu försvunnit från de franska arbetarkretsarna; här härskar nu obestridd, hos possibilister inte i mindre grad än hos ”marxister” den marxiska teorin. Endast bland den ”radikala” bourgeoisie finns det ännu proudhonister.”

I Kronstadt gick anarkisterna samman med mensjeviker och andra borgerliga partier i kamp mot den nyupprättade proletära statsmakten. Arbetarna och bönderna, under ledning av det Kommunistiska Partiet med Lenin i spetsen, var inbegripna i en oförsonlig strid mot den ryska reaktionen och en månghövad interventionsarmé, när anarkisterna med sina so-

cialdemokratiska kumpaner genomförde sin resning. Denna blev självklart hyllad i hela det reaktionära Europa och besjungen i furstehoven, samtidigt som den väckte avsky hos den europeiska arbetarklassen och världens förtryckta folk som i Ryssland såg ljuset nalkas. Det Kommunistiska Partiet krossade resolut detta borgerliga uppror och anarkisterna gnyr fortfarande om hur hemskt det var.

Spanien: det skulle kunna skrivas en hel bok om anarkisternas roll i Spanska inbördeskriget. De möjliggjorde direkt fascisternas avancemang vid många olika frontavsnitt p.g.a. en fruktansvärd inkompetens, som i stort sett upphöjdes till principer av dem själva. Då de inte leddes av några centraliserade organisationer fortsatte t.ex. anarkisterna på Andalusiens landsbygd att sitta i sina byar och försvara dem en och en istället för att ställa upp ett effektivt förvar av Malaga, vilket resulterade i förlust och i att runt 20 % av Malagas befolkning slaktades. Runt om på landsbygden och i de städer där de var starka, uppvisades samma inkompetenta handlande. Eftersom deras ideologi centrerar på individen och de samtidigt inte tror på långsiktig seger så blir det viktiga i kriget att dö så heroiskt som möjligt, inte att vinna. Av revolutionär nödvändighet var Kommunisterna och deras järnlegioner tvungna att krossa anarkisterna för att få till stånd någon form av organiserat försvar. Både Komintern och Spaniens Kommunistiska Parti begick en mängd fel under kriget, men krossandet av anarkisternas femtekolonnverksamhet var inte ett av dessa.

Också i Spanien ser vi hur anarkisterna går rakt emot sina principer. Både FAI och CNT satt under en tid i folkfrontsregeringen. Den enda princip anarkismen håller högt är dess antikommunism och dess hat mot allt vad proletär disciplin heter.

Deras agerande är inte konstigt då motsättningen antiauktoritär och politisk revolution är olöslig. Vi låter Engels förklara:

”Om autonomisterna hade nöjt sig med att säga, att framtidens sociala organisation kommer att medge auktoritet endast inom de gränser, som oundvikligen uppdrages av produktionsförhållandena, så kunde man ha kommit till samförstånd med dem. Men de är blinda för alla fakta, som gör auktoriteten nödvändig och kämpar lidelsefullt mot detta ord.

Varför inskränker sig de antiauktoritära inte till att skrika mot den politiska auktoriteten, mot staten? Alla socialister är ense om, att staten och med den även den politiska auktoriteten kommer att försvinna som en följd av den kommande sociala revolutionen, d.v.s. att de offentliga funktionerna kommer att förlora sin politiska karaktär och förvandlas till enkla förvaltningsfunktioner, som vakar över de sociala intressena. Men de antiauktoritära kräver, att den politiska staten skall avskaffas på en gång, innan de sociala förhållanden, som frambragt den, ännu avskaffats. De kräver, att den sociala revolutionens första åtgärd skall vara auktoritetens upphävande.

Har dessa herrar någonsin sett en revolution? En revolution är utan tvivel den mest auktoritära sak som finns, en handling, varigenom en del av befolkningen påtvingar den andra sin vilja med gevär, bajonetter och kanoner, allt mycket auktoritära medel, och det parti, som segrat, måste hävda sitt herravälde med tillhjälp av den skräck, som dess vapen inger de reaktionära. Och om inte Pariskommunen begagnat sig av det beväpnade folkets auktoritet gentemot bourgeoisin, hade den då kunnat hålla sig längre än en dag? Kan vi inte i stället klandra den för att den alltför lite gjorde bruk av denna auktoritet? Alltså: antingen - eller: antingen vet de antiauktoritära inte vad de själva säger, och i så fall åstadkommer de endast virrighet, eller också vet de det, och i så fall förråder de proletariats sak. I båda fallen tjänar de endast reaktionen.”

Sammanfattning

Anarkismen kan aldrig och kommer aldrig att kunna leda mänskligheten till en bättre värld. Den är en borgerlig ideologi, med borgerlig politik, som för fram borgerlig militär teori och borgerlig ekonomi. Den har alltid, då den spelat någon roll, parasiterat på proletära kamper och attackerat varje steg proletariatet har tagit för att krossa borgarstaten och uppätta sin egen stat.

Idag har marxismen gått till att vara marxism-leninism-maoism, huvudsakligen maoism, och pro-

letariatet har en väg till sin och mänsklighetens befrielse. De objektiva förutsättningarna för att inleda och utveckla folkkrig i alla världens länder blir bättre dag för dag. Det som saknas är de subjektiva förutsättningarna, d.v.s. militariserade Kommunistiska Partier i varje land, ledda av den universellt giltiga ideologin, med dess tillämpning på varje revolutions konkreta förhållanden i form av ett tänkande.

Det måste poängteras att vi kommunister inte har någon förkärlek till disciplin och auktoritet i *allmänhet*, vi upphöjer den proletära disciplinen och proletariats klassauktoritet genom dess Parti, för att vi vill ha revolution, för att vi vill vinna, för att vi älskar klassen och folket mer än vår ”individuella frihet”. För att vi hatar varje form av utsugning och förtryck mer än vi gillar våra personliga böjelser. För att vi vet att massornas kunskap är större än någon individs. För att vi är det vi är.

Låt oss avsluta med ett citat av Perus Kommunistiska Partis grundare José Carlos Mariategui: ”...om revolutionen kräver våld, auktoritet, disciplin, är jag för våldet, för auktoriteten, för disciplinen. Jag accepterar det, i en klump med alla dess fasor utan fega reservationer.”

[1] Karaktäriserade på följande sätt av Engels: ”*Trasproletariatet*, detta avskrap av förkomna element från alla klasser, med högkvarter i de stora städerna, är av alla möjliga bundsförvanter den sämsta. Detta patraske är absolut köpbart och absolut efterhängset. När de franska arbetarna vid alla revolutioner skrev på väggarna: Mort aux voleurs! (Död åt tjuvarna!) och även sköt många, så skedde det inte av hänförelse för egendomen utan i den riktiga insikten att man framför allt måste hålla dess band från livet på sig. Varje arbetarledare, som använder dessa skojare som garde eller stödjer sig på dem, bevisar sig redan därigenom som förrädare mot rörelsen.”

Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru

Programförklaring

Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru är en förening vars syfte är att verka för att utveckla och stärka vänskapsbanden mellan de svenska och peruanska folken. Föreningen hyser den orubbliga uppfattningen att det är synnerligen viktigt att stödja det peruanska folkets strävan efter självbestämmande och frihet.

Det är därför som föreningen inte anser sig på något sätt kunna solidarisera sig med det gamla Peru, det Peru som i dagsläget styrs av den folkmördande och fascistiska APRA-regimen, med Alan Garcia Perez i spetsen, som är mer landsutförsäljande och pro-yankee än de föregående. Detta det gamla Peru är inte på något vis det samhälle som den absoluta majoriteten av det peruanska folket önskar sig, tvärtom.

Det peruanska folket önskar ett nytt samhälle, det nya Peru. Det Nya Peru är i dagsläget inte endast en önskan, det är en verklighet. I Perus bergs- och djungelområden växer det Nya Peru som en ny stat som försvarar folkets rättigheter och intressen, denna stat består av olika typer av folkkommittéer där folket utövar sin egen makt och beslutar över sina egna öden. Den kraft som leder utvecklingen av det Nya Peru är Perus Kommunistiska Parti, som leder det folkkrig för nationell befrielse som det peruanska folket utkämpar mot sina förtryckare.

Det gamla Peru skakas i sina djupaste grundvalar och genomgår en svår kris, svälten och arbetslösheten breder ut sig alltmer. Det peruanska folket bekämpar detta genom att kämpa för att bönderna ska få äga den jord som de brukar, för att de arbetande ska få en rimlig ersättning för sitt arbete och för att främja den nationella produktionen. Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru solidariserar sig med och stödjer denna det peruanska folkets kamp.

Det gamla Peru och dess regim försöker med alla medel stoppa landets utveckling och vill istället försöka vrida klockan tillbaka med hjälp av planerade och systematiska massakrer på de framstegsvänliga massorna, dvs. genom systematiskt folkmord. Det peruanska folket sitter dock inte paralyserade och ser på när deras bröder och systrar slaktas av det gamla Perus försvarare, tvärtom. Under ledning av Perus Kommunistiska Parti organiserar landets folkmassor sig i syfte att sopa bort den gamla ordningen med folkkriget, det peruanska folket vet sin rätt och kämpar för att hävda den. Denna det peruanska folkets kamp anser föreningen vara rättvis och ger den sitt helhjärtade stöd.

Den regim som styr den gamla peruanska staten representerar inte de breda folklagren, tvärtom representerar den endast en mycket liten minoritet av de peruanska medborgarna. Den kraft som står bakom den peruanska regimen är Förenta Staterna och det är de som håller den sönderfallande gamla peruanska staten under armarna och dikterar dess politik. Det peruanska folket kämpar mot denna utländska dominans av landet och lyfter istället fram sin egen stat, som representerar folkmajoritetens intressen, folkrepubliken Peru.

Föreningen anser att det peruanska folket, precis som alla övriga folk, har en okränkbar rätt att vara herrar i sitt eget hus och själva bestämma sitt öde, föreningen vill därför verka för att sprida information kring och stödja det peruanska folkets kamp för folkrepubliken Peru.

Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru manar alla som vill verka för att utveckla och stärka vänskapsbanden mellan de svenska och peruanska folken att ansluta sig till och stödja vår verksamhet.

Proletärer i alla länder, förena er!

**FOLKKRIG TILL
KOMMUNISMEN!**

**LEVE MAOISMEN!
FÖR PERUS KOMMUNISTISKA
PARTIS NYA KONGRESS!**

Folkrörelsen Peru, 2008